

Arrest

nr. 194 430 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

en

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 2 augustus 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juni 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat O. GRAVY, en van advocaat L. SANHUEZA BARRIA, die verschijnen voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 2 augustus 2010 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De verblijfsaanvraag van 2 augustus 2010 wordt op 19 oktober 2010 ontvankelijk verklaard, doch vervolgens op 24 juni 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02/08/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[Y., B.] [R.R.: ...]

geboren te [...] op [...]

+ echtgenote : [Y., A.] [R.R.: ...]

En minderjarige kinderen : [Y., S.] [R.R.: ...]

[Y., S.] [R.R.: ...]

[Y., B.] [R.R.: ...]

[C., B.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Servie

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 19/10/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. Er werden medische elementen aangehaald voor [Y.B.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.21/06/2013 in gesloten omslag). De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

Het advies van een arts-adviseur van 21 juni 2013 waarnaar wordt verwezen en dat verzoekers samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en dat bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.08.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

• Onbekende datum, dr. [L.], aanvraag van CT-scan wegens rugpijn.

• Niet leesbare stempel arts, uittreksel uit het medisch dossier waaruit blijkt dat de betrokkene klaagt over rugpijn.

• 19/6/2009, Dr [D.], CT-scan van de lage rug, artrose, er is geen compressie van de zenuwwortels, wel is er een lichte mediane uitstulping van de tussenwervelschijf.

- 6/7/2009, nieuwe CT-scan van de lage rug, artrose, er is geen compressie van de zenuwwortels, wel is er een anteroposterieure uitstulping van de tussenwervelschijf ter hoogte van L5-S1, met lichte medulaire compressie.
- 6/8/2009, aanvraag tot onderzoek door dr. [B.] van het Rode Kruis.
- 9/7/2010, 24/3/2010, 22/6/2011, 6/12/2011, Dr. [S.], PTSD, slaapstoornissen, nachtmerries, angsten, de betrokkene isoleert zich. Er zijn geen hospitalisaties noch acute opstoten.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 31 jarige man lijdt aan rugpijn, en later wordt ter een PTSD geattesteerd, ofschoon er nergens melding gemaakt wordt van de eventuele levensbedreigende gebeurtenis die aan de oorsprong van deze diagnose zou kunnen liggen, ofschoon dit wel een obligate vereiste is om van dit syndroom te kunnen spreken, zodat wij deze diagnose niet met zekerheid kunnen weerhouden.

De vermelde psychotrope medicatie blijkt weinig resultaat uit te halen, bovendien is het geweten dat het langdurig toedienen van psychotropica eerder contraproductief werkt, en 2 jaren na de traumatische gebeurtenissen zelfs tegenaan geweest is.

De aangeraden psychotherapie zou uiteraard verkieslijk zijn, maar blijkbaar werd deze niet opgestart en wegens de bestaande taalbarrière is dit hier moeilijk in de praktijk om te zetten.

De vermelde symptomen zoals slaapstoornissen, nachtmerries, angsten zijn van alle tijden en van alle landen.

Er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten noch verwickelingen.

Op basis van de voorgelegde documenten zou hij zonder de minste twijfel terug kunnen keren naar zijn land van herkomst zonder een reëel risico te lopen op een mensonterende behandeling of op levensgevaar, zelfs onbehandeld.

Er bestaat in dit concreet dossier geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling noch voor zijn of fysieke integriteit indien er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel van het Europees Verdrag van <Je Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr 26565/05 N v United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.).

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal beschermingsmaatregelen⁶ aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. De Raad wijst er op dat de in de synthesememorie opgenomen middelen overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van Vreemdelingenwet moeten worden samengevat en dat overeenkomstig het zevende lid van deze wetsbepaling hij uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. In de synthesememorie dienen aldus de in het verzoekschrift geformuleerde middelen waarvan de vreemdeling niet wenst af te zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratieve dossier en van de eventuele nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (*Parl.St. Kamer 2012-2013, DOC 53-2572/002, pp. 6-7*). De Raad benadrukt dat het op basis van die samenvatting is, en niet op basis van de in het verzoekschrift in aanmerking genomen formulering van de middelen, dat hij uitspraak doet over de gegrondheid van het annulatieberoep (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

2.2. Ter terechtzitting deelt advocaat L. Sanhueza Barria mee advocaat E. Berthe te zijn opgevolgd als raadsman van tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen. Evenwel werd de Raad tot op heden geen wijziging van de gekozen woonplaats meegedeeld, zodat deze voor voormelde partijen behouden blijft op het kantooradres van advocaat E. Berthe.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker vat het enig middel in zijn synthesememorie als volgt samen:

“Enig middel genomen uit de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en van de fundamentele vrijheden.

Weerlegging van de thesis gevoerd door de Belgische Staat in zijn nota met opmerkingen

1. Wat de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., en van de schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

In overweging dat de Belgische staat ten eerste wenst volhouden dat het middel van de schending van het behoorlijk bestuur niet mag worden weerhouden, daar er absoluut niet getoond werd welk aspect geschonden geweest zou zijn;

Dat deze redenering niet gevolgd mag worden;

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur verplicht tegenpartij het geheel van de controle die door art. 9ter voorzien is uit te voeren;

Dat dit kennelijk niet het geval was;

In overweging dat tegenpartij rekent, om een beslissing te nemen die de aanvraag om verblijf ongegrond verklaart, op grond van art. 9ter van de wet van 15 december 1980, die door mijn verzoekers ingediend werd, op een verslag dat door haar arts-adviseur genomen werd;

Dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken niet ontkent dat mijn verzoeker aan een ernstige posttraumatische stress lijdt en ook aan rugpijn lijdt;

Dat nochtans tegenpartij van mening is dat er geen reden is de toegankelijkheid noch de beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst te onderzoeken;

Dat zodoende, tegenpartij beweert dat de aangehaalde aandoeningen niet een graad van ernst tonen, zoals geëist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;

In overweging dat mijn verzoekers het feit wensen doen gelden, dat het aan tegenpartij toekomt zich te vergewissen dat de vreemdeling in staat is de reis naar zijn land van herkomst te maken. Indien dit het geval is, zou tegenpartij zowel de toegankelijkheid als de beschikbaarheid van de zorgen die de toestand van mijn verzoeker eisen moeten onderzocht hebben;

Dat desondanks de medische behandeling die door mijn verzoeker gevolgd werd, er geen onderzoek gemaakt werd;

Dat tegenpartij zelfs niet de moeite genomen heeft de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de zorgen in Servië in het algemeen te onderzoeken;

Dat in dit geval, bij gebrek de onderzoeken die vermeld zijn in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 uitgevoerd te hebben, is er reden om de beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 als ongegrond verklaart, te vernietigen

Dat deze vaststelling nog duidelijker is, daar het tegenpartij toekomt na te zien of bij gebrek aan een aangepaste behandeling in zijn land van herkomst, mijn verzoeker niet dan geconfronteerd zou zijn aan een pathologie, die in zijn hoofd, een echt risico van onmenselijke of vernederende behandeling zou meebrengen;

Dat Uw rechtsmacht al beschouwd heeft, dat door de bewoording van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 aan te nemen, de wetgever tegenpartij wou verplichten tot een contrôle van de aangevoerde pathologie die breder is dan die die voortvloeit uit de rechtspraak van het Europees Hof van de rechten van de Mens.

Dat het verslag van de Zwitserse organisatie van hulp tot de vluchtelingen en lid van de Europese Raad voor de vluchtelingen in ballingschap van 21 juli 2009, volgende elementen verduidelijkt:

« In het algemeen stelt het basisgezondheidssysteem basis gezondheidszorgen voor te Presevo, Medvedja en Bujanovac. In deze drie gemeenten worden basis gezondheidszorgen voorgesteld in een medisch centrum. Men vindt ook kleine medische centra te Bujanovac en te Presevo evenals in

talrijke dorpen. Alleen Medvedja beschikt niet over zulke centra's, zodat het verschaffen van gezondheidszorgen er heel problematisch is, zowel voor de Servische als de Albanese bevolking door gebrek aan openbaar vervoer in de naburige dorpen, nog meer tijdens de winter. Een psychiater komt een keer per maand te Medvedja hoewel Presevo en Bujanovac over een psychiater ter plaatse beschikken, in de medische centra's. Er zijn nochtans niet genoeg algemene ziekenhuizen en psychiatrische instellingen in de Presevovallei. Het dichtstbij gelegen ziekenhuis bevindt zich te Vranje en de dichtstbij liggende psychiatrische kliniek (waar het personeel uitsluitend het Servisch spreekt) ligt te Leskovac. Sinds het laatste verslag van de OSAR over het zuiden van Servië, is er weinig verandering betreffende integratie van de Albanesen in het Servische gezondheidssysteem., De samenstelling van het personeel is niet in verband met de ethnische structuur. Het grote gebrek aan medicamenten, aan infrastructuur, aan specialisten en aan gevolgde mogelijkheid van vorming voor het medische personeel verklaart de centrale rol die gespeeld wordt door corruptie in het gezondheidssysteem in Servië).

Dat dus duidelijke getoond wordt dat de bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd werd en dat ze in overtreding is met de beschikkingen van de middelen;

2. Wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en van de fundamentele vrijheden.

In overweging dat in zijn nota met opmerkingen, de Belgische staat wenst te bevestigen dat het middel genomen van de schending van artikel 3 van het Europees verdrag van de rechten van de Mens niet gegrond is;

Dat mijn verzoekers ook willen laten gelden dat men ook mag beschouwen dat een risico van schending van artikel 3 van het Verdrag van de Rechten van de mens in dit geval niet uitgesloten is;

Dat dit artikel vermeldt dat "niemand onderworpen mag worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen"

In overweging dat men ook moet herinneren dat in dit geval de art-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, beschouwt dat de ziekte die aangehaald wordt door mijn verzoeker, geen directe bedreiging voor zijn leven vormt;

Dat het aan uw Raad toekomt vast te stellen, dat het verslag van de arts-adviseur het niet toeliet na te zien of deze, de pathologie die door mijn verzoeker aangehaald is, onderzocht heeft om te zien of die niet van dien aard was een echt risico mee te brengen voor zijn fysieke integriteit of een echt risico zou meebrengen van onmenselijke of vernederende behandelingen voor hem;

Dat zodoende, de arts-adviseur niet het geheel van het toezicht waaraan hij verplicht is, uitgevoerd heeft;

Dat in dit geval, uit de informaties die aan het dossier toegevoegd werden, blijkt dat de gezondheidszorgen in Servië problematisch zijn;".

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op medische problemen van verzoeker ongegrond verklaard, omdat een arts-adviseur in een advies heeft vastgesteld dat de ingeroepen ziektes niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van deze wetsbepaling die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Met name wordt verwezen naar een advies van een arts-adviseur van 21 juni 2013. Dit advies waarnaar wordt verwezen, werd samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis gebracht en kan bijgevolg worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing. De arts-adviseur stelde in zijn advies vast dat de voorgelegde medische stukken aangaven dat verzoeker lijdt aan rugpijn en PTSD. Hij stelde dat deze laatste aandoening niet met zekerheid kon worden weerhouden, waar nergens melding werd gemaakt van de gebeurtenis die aan de oorsprong ligt van deze diagnose en dit een obligate vereiste is om van dit syndroom te kunnen spreken. Verder stelde hij vast dat de vermelde psychotrope medicatie

weinig resultaat bleek op te leveren en het langdurig toedienen van psychotropica eerder contraproductief werkt en twee jaar na het trauma zelfs tegenaangewezen is. Hij merkte ook op dat de aangeraden psychotherapie nooit werd opgestart en wegens de bestaande taalbarrière hier ook moeilijk in de praktijk is te brengen. Hij wees er op dat er geen sprake was van hospitalisaties en evenmin van acute opstoten of verwickelingen. Hij was van mening dat verzoeker zonder de minste twijfel kan terugkeren naar zijn land van herkomst zonder een reëel risico te lopen op een mensonterende behandeling of op levensgevaar, zelfs onbehandeld. Hij merkte op dat geen directe bedreiging voor het leven bleek, nu geen enkel vitaal orgaan was aangetast en geen speciale beschermingsmaatregelen zich opdrongen. Op basis van deze vaststellingen weerhield de arts-adviseur noch een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Deze motivering die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, is pertinent en draagkrachtig. Zij stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekers tonen aan de hand van hun uiteenzetting een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aan.

3.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het de Raad niet toekomt deze beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

Verzoekers betogen dat het bestuur niet is overgegaan tot *“het geheel van de controle”* zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Meer concreet stellen zij dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of verzoeker in staat is de reis naar zijn herkomstland te maken en of aldaar de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn.

De Raad stelt vast dat op lezing van het advies van de arts-adviseur evenwel dient te worden aangenomen dat deze van oordeel was dat op basis van de voorliggende medische stukken geen hinderpalen blijken voor verzoeker om terug te keren naar zijn herkomstland, en dus om te reizen. De arts-adviseur wees er op dat er geen sprake was van hospitalisaties of van acute opstoten of verwickelingen. Hij weerhield geen directe levensbedreiging, waar geen enkel vitaal orgaan was aangetast en de aangehaalde psychologische toestand geen speciale beschermingsmaatregelen vereist. Op basis van deze redengevingen is de Raad van oordeel dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd in hun betoog dat het onderzoek of er sprake is van reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit – hetgeen, zoals reeds werd geuid, een imminente bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit vereist, die maakt dat de betrokkene niet kan reizen – niet heeft plaatsgevonden. Zij tonen ook niet aan dat het gevoerde onderzoek in casu niet kon volstaan. Er blijkt daarenboven ook niet dat verzoekers een voldoende belang hebben bij hun betoog, waar zij op geen enkele wijze aan de hand van concrete medische gegevens aannemelijk maken dat een dergelijk risico wat verzoeker betreft alsnog voorhanden is of dat hiervoor concrete aanwijzingen zouden bestaan.

De Raad stelt vervolgens vast dat op lezing van het advies van de arts-adviseur wel degelijk ook blijkt dat deze een onderzoek heeft gevoerd naar de vraag of de ingeroepen aandoeningen een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. De arts-adviseur gaf aan dat hij de medische behandelingen waarvan sprake niet noodzakelijk achtte ter voorkoming van een dergelijke behandeling. Inzake de vermelde psychotrope medicatie stelde hij zo vast dat deze weinig resultaat blijkt op te leveren, het langdurig toedienen ervan eerder contraproductief werkt en twee jaar na het trauma zelfs tegenaangewezen is. Inzake de psychotherapie werd vastgesteld dat deze niet werd opgestart en dit in België ook moeilijk in de praktijk is te brengen wegens de bestaande taalbarrière. Hij gaf duidelijk aan dat volgens hem onbehandeld geen levensgevaar of mensonterende behandeling blijkt. Er dient te worden aangenomen dat de arts-adviseur aldus wel degelijk is nagegaan wat de gevolgen zouden kunnen zijn van het eventueel niet verder behandelen van de aandoeningen en of in een dergelijke situatie er sprake kan zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij heeft op gemotiveerde wijze geuid waarom hij van oordeel is dat een verdere behandeling niet noodzakelijk is ter voorkoming van een dergelijk reëel risico. Aldus werd wel degelijk ook de tweede component van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzocht en er blijkt niet dat, in de situatie dat wordt vastgesteld dat een behandeling niet noodzakelijk is, zich nog een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst opdringt. De Raad stelt vast dat verzoekers geen concrete argumenten aanbrengen ter weerlegging van de vaststelling dat de behandeling niet noodzakelijk is en bijgevolg niet dienstig kunnen verwijzen naar het verslag van de Zwitserse organisatie voor hulp aan vluchtelingen van 21 juli 2009.

Gelet op hetgeen voorafgaat, maken verzoekers niet aannemelijk dat verweerder zich in de bestreden beslissing niet kon steunen op het medische advies van 21 juni 2013 teneinde te besluiten dat geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden toegestaan.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een ontoereikend onderzoek in het licht van deze wetsbepaling blijkt evenmin.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.3. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekers toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Niettegenstaande in casu geen verwijderingsmaatregel voorligt, dringt de vaststelling zich op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet minstens ten dele overeenstemt met de inhoud van artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251).

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 December 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, doch ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebreke van beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting (*“situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy”*).

In casu blijkt niet dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen. Verzoekers weerleggen de vaststellingen van de arts-adviseur niet dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een direct risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin sprake is van gezondheidsproblemen die een zodanige ernst hebben dat deze onbehandeld een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. In deze omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen en verzoekers zich dienstig kunnen beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS